

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., ev. č. ČAK 10307,
advokátem HAVEL & PARTNERS s. r. o., advokátní kancelář
se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: ředitel sekce vojenského zdravotnictví Ministerstva obrany
sídlím Tychonova 221/1, 160 00 Praha 6

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Sekce vojenského zdravotnictví Ministerstva obrany ze dne 14. 6. 2021, č. j. MO 177626/2021-1457,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobou ze dne 14. 8. 2021 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ředitele sekce vojenského zdravotnictví Ministerstva obrany ze dne 14. 6. 2021, č. j. MO 177626/2021-1457 („*rozhodnutí správního orgánu druhého stupně*“) jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Agentury vojenského zdravotnictví ze dne 1. 2. 2021, č. j. MO 34092/2021-684800 („*rozhodnutí správního orgánu prvního stupně*“), kterým bylo žalobci odepráno právo na poskytnutí příplatku za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání.
2. Podstatou sporu je posouzení má-li žalobce v postavení náčelníka Centra zdravotních služeb Bechyně nárok na příplatek za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích.
3. Žalobce se ve správním řízení u ředitele Agentury vojenského zdravotnictví domáhal přiznání příplatku za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích z povolání z důvodu své pozice náčelníka Centra zdravotních služeb Bechyně. V žalobcově několikaletém snažení o získání příplatku správní orgán prvního stupně žádost vícekrát zamítl, správní orgán druhého stupně tato rozhodnutí vícekrát zrušil, jednou rozhodnutí obou správních orgánů zrušil i Městský soud v Praze.
4. V zatím posledním prvostupňovém rozhodnutí ředitele Agentury vojenského zdravotnictví, č. j. MO 34092/2021-684800, ze dne 1. 2. 2021, správní orgán žalobcovu žádost zamítl, neboť žalobce není náčelníkem vojenského zařízení, kterým je Agentura vojenského zdravotnictví coby organizační celek rezortu Ministerstva obrany, ale je pouze náčelníkem Centra zdravotních služeb Bechyně, která je podřízeným organizačním prvkem celku. Po žalobcově odvolání toto rozhodnutí potvrdil ředitel Sekce vojenského zdravotnictví Ministerstva obrany svým rozhodnutím ze dne 14. 6. 2021, č. j. MO 177626/2021-1457.

II. Řízení předcházející podané žalobě

5. Žalobce podal dne 11. 10. 2016 žádost o přiznání a doplacení příplatku za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona č. 221/1999 Sb., zákona o vojácích z povolání („*zákon o vojácích*“), neboť byl podle svých slov coby náčelník centra zdravotních služeb Bechyně Agentury vojenského zdravotnictví určen služebním orgánem podle rozkazu ministra obrany č. 14/2016 [čl. 1 ve spojení s přílohou č. 1 odst. 1 písm. r)], což žalobce mělo podle čl. 6 odst. 1 písm. b) ve spojení s přílohou č. 6 odst. 2 písm. u) téhož rozkazu opravňovat k čerpání příplatku za zvýšenou odpovědnost ve výši 12 % služebního tarifu.
6. Ředitel Agentury vojenského zdravotnictví („*správní orgán prvního stupně*“) dne 5. 12. 2016 řízení o žalobcově žádosti zastavil pro překážku věci rozhodnuté. Po žalobcově odvolání Ředitel sekce podpory Ministerstva obrany („*správní orgán druhého stupně*“) toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc k novému projednání.
7. Následně správní orgán prvního stupně žalobcovu žádost zamítl dne 16. 5. 2017, neboť příplatek za zvýšenou odpovědnost náleží podle § 68e zákona o vojácích pouze veliteli vojenského útvaru, vojenského záchranného útvaru, náčelníkovi, vedoucímu nebo řediteli vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu a řediteli nebo veliteli organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství, což žalobce nebyl.
8. Správní orgán druhého stupně po žalobcově odvolání napadené rozhodnutí dne 14. 5. 2018 opět zrušil, neboť rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno.
9. Správní orgán prvního stupně po dalším projednání věci žalobcovu žádost znovu zamítl dne 12. 9. 2018 z podobných důvodů jako rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017. Správní orgán druhého stupně dne 20. 11. 2018 žalobcovu odvolání zamítl a nové rozhodnutí potvrdil.

10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který svým rozsudkem ze dne 1. 7. 2020 s č. j. 11 Ad 2/2019–44 zrušil rozhodnutí správního orgánu druhého stupně ze dne 20. 11. 2018 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud vytkl správnímu orgánu druhého stupně, že se správní orgány zabývaly pouze otázkou, zda lze žalobci přiznat příplatek coby veliteli vojenského útvaru, ale už se nezabývaly otázkou, zda žalobci nelze přiznat příplatek i z pozice dalších funkcí vyjmenovaných v § 68e zákona o vojácích, ačkoliv žalobce ve správním řízení poukázal na to, že mu příplatek náleží coby náčelníkovi vojenského zařízení. To vedlo k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Kromě toho soud správním orgánům vytkl vady řízení ohledně tří stanovisek (stanovisko ředitele odboru platové politiky sekce státního tajemníka Ministerstva obrany ze dne 7. 9. 2015, stanovisko státního tajemníka Ministerstva obrany ze dne 29. 3. 2017, stanovisko sekce státního tajemníka Ministerstva obrany ze dne 22. 6. 2017), ze kterých správní orgány vycházely při posouzení žalobcovy žádosti. Stanoviska podporovala závěr, že žalobce nemá nárok na příplatek, ale podle soudu ze stanovisek nebylo patrné, z jakých podkladů v nich byly učiněny závěry, a navíc stanovisko neřeší přímo otázku, zda žalobci náleží příplatek coby náčelníkovi vojenského zařízení.
11. Soud tedy posledním rozsudkem vrátil věc správnímu orgánu druhého stupně k dalšímu řízení s tím, že je nutné ve správním řízení posoudit postavení žalobce s přihlédnutím k výčtu všech osob uvedených v § 68e zákona o vojácích, zejména s důrazem na žalobcovo tvrzené postavení náčelníka vojenského zařízení.
12. Správní orgán druhého stupně v navazujícím rozhodnutí ze dne 7. 9. 2020 zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 9. 2018 s pokynem, že je správní orgán prvního stupně vázán právním názorem soudu, a navíc se má vypořádat s tvrzením žalobce, že byl v písemných korespondencích osločován jako „*náčelník vojenského zařízení 684807*“ a že ke své činnosti používal razítko s označením „*Vojenské zařízení 6848 Bechyň*“, kromě toho si má správní orgán prvního stupně vyžádat od Sekce státního tajemníka Ministerstva obrany nové stanovisko, ze kterého bude patrné, z jakých podkladů byly učiněny jeho závěry.
13. Správní orgán následně svým rozhodnutím ze dne 1. 2. 2021, č. j. MO 34092/2021-684800, žalobcovu žádost opět zamítl. Tentokrát ji posoudil i s ohledem na ostatní funkce uvedené v § 68e zákona o vojácích a využil k tomu pouze vlastní právní argumentaci, aniž si vyžádal nová stanoviska.
14. Po žalobcově odvolání správní orgán druhého stupně toto rozhodnutí potvrdil svým rozhodnutím ze dne 14. 6. 2021, č. j. MO 177626/2021-1457, v němž se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně a aproboval mj. i nevyžádání nových stanovisek, protože je odůvodnění řádně odůvodněno i bez nich.
15. Proti dvěma posledně zmíněným rozhodnutím žalobce brojí v právě projednávané žalobě.

III. Žaloba proti rozhodnutí správních orgánů

16. Žalobce předně namítá, že správní orgány nerespektovaly názor Městského soudu v Praze a nevypořádaly se s ním, že správní orgán prvního stupně nezhojil nepřezkoumatelnost stanovisek, kterou mu vytkl Městský soud v Praze, a že správní orgán druhého stupně tento nedostatek chybně aproboval. Podle žalobce je *nestandardní*, že se podle správního orgánu druhého stupně stalo pořízení nových stanovisek neúčelným, neefektivním a nehospodárným *ve chvíli, když soud vyžádal jejich precizaci* (bod 14. žaloby).

17. Žalobce dále nesouhlasí s právním názorem správních orgánů, že Centrum zdravotních služeb Bechyně, v jehož čele stojí žalobce jako náčelník, není vojenským zařízením podle § 68e zákona o vojácích, a proto žalobce nemá nárok na příplatek za zvýšenou odpovědnost. Podle žalobce je nutné použít primárně jazykový výklad pro interpretaci pojmu „vojenské zařízení“ v § 68e zákona o vojácích, kde však tento pojem není definován.
18. Proto je třeba obrátit pozornost na § 2 odst. 3 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky („zákon o ozbrojených silách“), který definuje vojenské zařízení několika znaky, které podle žalobce Centrum zdravotních služeb Bechyně naplňuje.
19. Podle žalobce jsou zároveň všechna centra zdravotních služeb platně existujícími organizačními jednotkami uvedenými v příloze č. 1 rozkazu ministra obrany č. 14/2016, svědčí jim proto statut vojenského zařízení stejně jako Agentuře vojenského zdravotnictví (naproti tomu podle žalovaného je vojenským zařízením pouze Agentura vojenského zdravotnictví, nikoliv i jednotlivá centra zdravotních služeb).
20. Že je žalobce náčelníkem vojenského zařízení, potvrzuje podle něj i jeho užívání kulatého razítka s textem „Vojenské zařízení 6848 EÚP“, textového razítka s textem „Vojenské zařízení 6848 Bechyně -03-“ a oslovení či podpisu „Náčelník VZ 6848 Bechyně“. Oprávněnost užívání těchto identifikačních znaků má potvrzovat i protokol o kontrolních zjištěních řídicí finanční kontroly ze dne 20. 9. 2018, č. j. MO 224936/2018-684800, opatřen kódem MOCRX00SGYD7, který neshledal nedostatky na listinách, které obsahují zmíněné identifikační znaky.
21. Žalobce dále zpochybňuje názor správních orgánů, že podle rozkazu Ministra obrany č. 14/2016 je pouze ředitel Agentury vojenského zdravotnictví vedoucím organizačního celku, což ho opravňuje čerpat příspěvek podle § 68e zákona o vojácích. Podle žalobce je rovněž on sám podle § 2 odst. 2 zákona o vojácích ve spojení s rozkazem Ministra obrany č. 14/2016 služebním orgánem a vedoucím organizačního celku, a má tak i právo na příplatek. Tento názor má potvrzovat i zpráva o výsledcích objasňování škody (EKŠ č. 1968480501915) ze dne 3. 8. 2020, č. j. MO 224719/2020-684800, kde je podle žalobce za služební orgán, a tím pádem i za vedoucího organizačního celku, označen pplk. MUDr. X, který je náčelníkem Centra zdravotních služeb Praha (tedy osoba ve stejném postavení jako žalobce).
22. Zároveň je podle žalobce nutné zohlednit dlouhodobou správní praxi, „kterou žalobce prokázal využíváním úředních razítek a dokumentů již ve správním řízení“ (viz bod 32. žaloby). Navíc sám žalovaný údajně označuje na jím vyhotovených a podepsaných dokumentech Centrum zdravotních služeb Bechyně za „Vojenské zařízení 684807“.
23. Následně žalobce polemizuje s výkladem dvou rozkazů ministra obrany, které učinily správní orgány.
24. Žalobce tvrdí, že podle čl. 1 rozkazu ministra obrany č. 14/2016 jsou služebními orgány vedoucí organizačních celků resortu Ministerstva obrany, které jsou uvedeny v příloze 1 tohoto rozkazu. V příloze č. 1 je pak v čl. 1 písm. r) výslovně uveden jako samostatný služební orgán náčelník centra zdravotních služeb Bechyně Agentury vojenského zdravotnictví, jímž byl právě žalobce. Navíc čl. 6 stanoví, že příplatek za zvýšenou odpovědnost náleží vojákovi z povolání, je-li vedoucím organizačního celku zařazeného do II. kategorie. Do II. kategorie je v čl. 2 písm. u) přílohy č. 6 zařazena celá Agentura vojenského zdravotnictví, takže podle žalobce je každý náčelník, vedoucí nebo ředitel vojenského zařízení v rámci Agentury vojenského zdravotnictví zařazen do II. kategorie pro účely tohoto příplatku (bod 34. žaloby).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

25. Dále se žalobce věnuje i rozkazu ministra obrany č. 22/2017, podle jehož čl. 2 se organizačními celky pro potřebu tohoto rozkazu rozumějí vojenské útvary a vojenská zařízení. Podle žalobce je však tato definice irelevantní pro posouzení oprávněnosti vyplacení příspěvku podle § 68e zákona o vojácích a rozkaz jen pro své vlastní účely definuje pojem *organizační celek*, takže se žalovaný nemůže o tuto definici organizačního celku opírat při svém výkladu.
26. Naopak může být podle žalobce relevantní § 13 zákona o ozbrojených silách, který stanoví, že armáda je základem ozbrojených sil a organizačně se člení na vojenské útvary a vojenská zařízení, které se mohou slučovat do větších organizačních celků. Podle žalobce je jedním z vojenských zařízení právě Centrum zdravotních služeb Bechyně, v jehož čele stojí žalobce jako náčelník, a oním větším celkem je pak Agentura vojenského zdravotnictví.
27. V závěru žaloby žalobce namítá žalovaného nesprávný výklad pojmu *organizační útvar ministerstva* v § 68e zákona o vojácích. Podle žalobce je totiž možné, že splňuje podmínky pro vyplacení příspěvku za zvýšenou odpovědnost podle § 68e nejen na základě pozice náčelníka Centra zdravotních služeb Bechyně, ale rovněž jako velitel organizačního útvaru ministerstva. Toto paralelní splnění podmínky pro nárok na příspěvek správní orgány ve svých rozhodnutích neshledaly, protože organizační útvar ministerstva není začleněn ve struktuře Armády ČR. Podle žalobce je ale naopak možné, že celá Armáda ČR se všemi svými organizačními součástmi je začleněna do struktury Ministerstva obrany, proto by i Centrum zdravotních služeb Bechyně bylo organizačním útvarem ministerstva a žalobce jeho velitelem. Pro posílení tohoto tvrzení žalobce na závěr polemizuje s právním charakterem a postavením Armády ČR, neboť je podle něj nevyjasňuje ani zákon, ani judikatura.
28. Žalobce uzavírá, že žalovaný nesplnil závazné pokyny soudu, nevzal v potaz argumentaci žalobce, věrohodně neodůvodnil, proč nepřijal důkazy předložené žalobcem, a že kvůli nesprávnému výkladu chybně posoudil naplnění podmínek pro přiznání příplatku za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích, čímž zasáhl do veřejných subjektivních práv žalobce.

IV. Napadené rozhodnutí a vyjádření žalovaného

29. Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 14. června 2020, č. j. MO 177626/2021-1457, zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 1. 2. 2021, č. j. MO 34092/2021-684800.
30. Po rekapitulaci historie řízení žalovaný posoudil, z jakých pozic uvedených v § 68e zákona o vojácích by mohl mít žalobce nárok na příplatek za zvýšenou odpovědnost. Žalovaný dospěl k závěru, že jedinou myslitelnou pozicí je funkce velitele vojenského útvaru či náčelníka, vedoucího nebo ředitele vojenského zařízení.
31. Následně žalovaný na základě rozkazu ministra obrany č. 7/2010, rozkazu ministra obrany č. 22/2017 a rozkazu ministra obrany č. 14/2016 dochází k závěru, že k označení vojenských zařízení se používá souhrnný pojem *organizační celek* a tímto organizačním celkem je podle přílohy k rozkazu ministra obrany č. 22/2017 pouze Agentura vojenského zdravotnictví, nikoliv Centrum zdravotních služeb Bechyně, která je pouze organizačním prvkem organizačního celku. V příloze č. 6 rozkazu ministra obrany č. 14/2016 jsou taxativně vymezeny organizační celky pro účely nároku na příplatek za zvýšenou odpovědnost. V této

příloze je v čl. 2 pod písmenem u) uvedena Agentura vojenského zdravotnictví, nikoliv žalobce nebo jeho centrum zdravotních služeb, jak tvrdí žalobce.

32. Dále žalovaný ve svém rozhodnutí nesouhlasí s námitkami žalobce, že z čl. 1 rozkazu ministra obrany č. 14/2016 vyplývá, že sám žalovaný je vedoucím organizačního celku. Čl. 1 totiž stanoví, že služebním orgánem ve vyjmenovaných případech je vedoucí organizačního celku rezortu Ministerstva obrany, není-li dále stanoveno jinak. Toto jiné ustanovení služebního orgánu je uvedené právě v příloze 1, kterou sám zmiňoval žalobce. Z toho plyne, že náčelník Centra zdravotních služeb Bechyně Agentury vojenského zdravotnictví není považován za vedoucího organizačního celku, protože jinak by nebylo třeba jeho funkci přímo jmenovat a plně by stačilo konstatování, že „*služebním orgánem je vedoucí organizačního celku rezortu Ministerstva obrany*“.
33. Poté se žalovaný vypořádává s námitkami, že byl žalobce osloven jako „*Náčelník VZ 6848 Bechyně*“ nebo že používal razítka označující Centrum zdravotních služeb Bechyně za „*vojenské zařízení 6848 Bechyně*“. Ohledně razítka žalovaný poznamenává, že se jedná o nesprávné označení na razítku. Záhlavní razítko obsahovat slova „*vojenské zařízení*“, čtyřmístné krycí číslo organizačního celku a místo dislokace. Pro podřízené prvky organizačních celků bylo nutné se vypořádat s tím, že na jedné straně „*Vojenské zařízení 6848 Bechyně*“ neexistuje (existuje pouze „*Vojenské zařízení 6848 Hradec Králové*“), ale současně by mohlo být matoucí, kdyby všech 13 podřízených prvků v rámci Agentury vojenského zdravotnictví používalo stejné razítko s uvedením místa dislokace „*Hradec Králové*“, i když se nachází např. v Bechyni či v Praze. Proto se na razítka vždy uvádí ke krycímu číslu dislokace podřízené jednotky. Nadto samotné užívání razítka s nesprávným označením nemůže nikoho legitimovat k tomu, aby se považoval za vedoucího organizačního celku.
34. Žalobce si podle žalovaného musel být vědom, že v rámci výkonu své funkce nemohl vykonávat některé činnosti, které byly vyhrazeny pouze vedoucímu organizačního celku, jako například uzavírání dohod o hmotné odpovědnosti s příslušníky a zaměstnanci Centra zdravotních služeb Bechyně.
35. Dále žalovaný uvedl, že oslovení žalobce jako náčelníka vojenského zařízení může být vysvětleno tak, že autoři korespondence takto označující žalobce pouze uvedli oslovení, které žalobci nepříslušelo. Jednalo se tedy o chybné označení, které stejně jako v případě chybného razítka nezakládá právní důvod, aby žalobce předpokládal, že je náčelník vojenského zařízení.
36. Dále žalovaný uvedl, že příplatek za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích byl mylně vnímán jako kompenzace za hospodaření s veřejnými prostředky v roli tzv. příkazce operace podle zákona o finanční kontrole (mnoho vojáků na vedoucích/velitelských služebních místech je ministrem obrany zmocněno k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky). Pokud vedoucí zaměstnanci a velitelé ale nemají komplexní odpovědnost za chod vojenského útvaru nebo zařízení, příplatek jim nemůže být přiznán. K posílení právní jistoty bylo ustanovení o příplatku za zvýšenou odpovědnost novelizováno v roce 2017, čímž byly nastaveny transparentnější podmínky nároku na tento příplatek.
37. Dále žalovaný obhajuje nepoužití stanovisek v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, protože se správní orgán prvního stupně dokázal s věcí argumentačně vypořádat i bez stanovisek. Vyžadování stanovisek by bylo neúčelné, neefektivní a nehospodárné.

38. Žalovaný následně vyvrací žalobcův názor, že nárok na příplatek za zvýšenou odpovědnost má jak vedoucí Agentury vojenského zařízení, tak náčelník Centra zdravotních služeb Bechyně. V této hierarchii se jedná pouze o jeden organizační celek, v němž je vojenským zařízením pouze Agentura vojenského zdravotnictví. Žalovaný vyvrací i žalobcovo tvrzení, že v organizaci Agentury vojenského zdravotnictví není možné připustit existenci ředitele a vedoucího vedle sebe. Pojem „vedoucí organizačního celku“ by se dal považovat za nadřazený pojem, pod který lze zařadit více konkrétních funkcí např. velitel útvaru nebo ředitel vojenského zařízení. Proto „ředitel vojenského zařízení“ je současně i „vedoucí organizačního celku“.
39. Poté žalovaný nesouhlasí s odvolací námitkou, že všem centrům zdravotních služeb svědčí statut vojenského zařízení, což potvrzují i již zmiňovaná razítka, oslovení a podpisy.
40. Žalovaný nesouhlasí s žalobcem ani v tom, že je náčelník Centra zdravotních služeb považován za vedoucího organizačního celku podle rozkazu ministra obrany č. 14/2016. Tento závěr nepodporují ani listiny předložené žalobcem, které se týkají objasňování škod nebo finančních kontrol. Pravomoci v oblasti způsobených škod má pouze ředitel Agentury vojenského zdravotnictví, nikoliv náčelníci center zdravotních služeb, kterým náleží pouze některé pravomoci ve služebních věcech z důvodu funkčnosti rozsáhlé struktury organizačních celků, ne komplexní řízení organizačního celku.
41. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný dovysvětlil některé skutečnosti.
42. Na úvod svého vyjádření popsal reorganizační změny ve struktuře organizačních celků Ministerstva obrany proběhlé v roce 2013, které vedly k tomu, že Centrum zdravotních služeb Bechyně už není samostatným organizačním celkem, jako bývalo před reorganizací Spádové vojenské zařízení Bechyně, ale je pouze jedním z organizačních prvků organizačního celku Agentury vojenského zdravotnictví
43. Tento závěr má vyplývat i z organizačního řádu Ministerstva obrany č. 61/2019. Podle jeho čl. 1 odst. 3 písm. j) se pro účely organizačního řádu rozumí organizačním celkem rezortu Ministerstva obrany organizační celek rezortu Ministerstva obrany ve smyslu rozhodnutí ministra obrany č. 22/2017. Podle čl. 2 odst. 1 tohoto rozkazu se organizačními celky pro potřebu tohoto rozkazu rozumějí mj. vojenské útvary a vojenská zařízení Armády České republiky. Zároveň podle čl. 4 odst. 1 tohoto rozkazu tvoří organizační strukturu organizačního celku jeho organizační prvky. Na to navazuje čl. 6 odst. 3, který stanoví, že organizační prvky organizačního celku mají zpravidla postavení mj. centra. Navíc čl. 16 rozkazu ministra č. 22/2017 stanoví, že pro řízení odborných činností se může zřizovat organizační prvek centrum. V organizační složce velení centra se zpravidla plánuje náčelník centra, popř. náčelník centra a zástupce náčelníka centra. U centra zdravotních služeb Agentury vojenského zdravotnictví se navíc plánuje vrchní sestra centra.
44. Z toho má vyplývat závěr, že Centrum zdravotních služeb Bechyně je jedním z organizačních prvků organizačního celku Agentury vojenského zdravotnictví. Tento organizační prvek se nazývá centrum. Náčelník tohoto organizačního prvku je pak náčelník centra.
45. Žalovaný poté vyvrací závěry žalobce, že Centrum zdravotních služeb Bechyně splňuje definiční znaky vojenského zařízení stanovené v § 2 odst. 3 zákona o ozbrojených silách.
46. K namítanému potvrzení správnosti identifikačních údajů na listinách, kterou měla podle žalobce potvrdit finanční kontrola, žalovaný podotýká, že kontrolní orgány se nezabývají náležitostmi, které považují za samozřejmé (žádný kontrolní orgán z úrovně Agentury

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vojenského zdravotnictví by nekontroloval označení razítka, které vydala sama Agentura vojenského zdravotnictví).

47. Žalovaný dále zpochybňuje žalobcův závěr týkající se zprávy o výsledcích objasňování škody. Podle žalovaného je v této zprávě označen pplk. MUDr. X správně jako služební orgán podle čl. 1 rozkazu ministra obrany 14/2016, ale jeho postavení služebního orgánu nevyplývá z pozice *vedoucího organizačního celku*, jak se domnívá žalobce, nýbrž z přílohy č. 1 tohoto rozkazu, která v odst. 1 písm. p) za služební orgán označuje přímo náčelníka Centra zdravotních služeb Praha Agentury vojenského zdravotnictví.
48. Správný není podle žalovaného ani závěr žalobce o § 13 zákona o ozbrojených silách. Větším organizačním celkem, do kterého se mohou jednotlivé organizační celky slučovat, jsou např. „*vzdušné síly*“, „*pozemní síly*“ či ad hoc vytvořená „*úkolová uskupení*“.
49. Rovněž není správný ani závěr žalobce, že Centrum vojenského zdravotnictví Bechyně může být organizační útvar ministerstva obrany. Žalobce chybně směšuje pojem „*rezort Ministerstva obrany*“ a vlastní Ministerstvo obrany jako služební úřad.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

50. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas.
51. Žaloba není důvodná.

V.A. Nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí a nerespektování názoru soudu

52. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou napadená rozhodnutí přezkoumatelná a zda respektovala názor Městského soudu v Praze vyjádřený v rozsudku ze dne 1. 7. 2020 s č. j. 11 Ad 2/2019–44.
53. V uvedeném rozsudku Městský soud v Praze správním orgánům vytkl, že při svém rozhodování vycházely ze stanovisek, která 1) neřeší otázku, zda žalobci náleží příplatek na základě jeho postavení náčelníka vojenského zařízení, a která 2) neuvádí, z jakých podkladů v nich byly činěny závěry, takže je správní orgány nemohou použít pro odůvodnění rozhodnutí.
54. Správní orgán prvního stupně vady stanovisek napravil tak, že je k odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 1. 2. 2021, č. j. MO 34092/2021-684800, vůbec nepoužil a opřel rozhodnutí o jiné argumenty, tím vadu jejich použití podle soudu dostatečně napravil.
55. Ačkoliv žalobce namítá, že si soud vyžádal *precizaci stanovisek* (bod 14. žaloby), není tomu tak. Městský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 11 Ad 2/2019–44 (bod 27. odůvodnění) pouze uvedl, že stanoviska jsou vadná, nestanovil správním orgánům povinnost stanoviska doplnit nebo upřesnit. Povinnost vycházet ze stanovisek v tomto případě pro správní orgán ani nevyplývá z žádného právního předpisu.
56. Dále není vadou způsobující nezákonnost nebo nesprávnost napadených rozhodnutí ani to, že si správní orgán prvního stupně nevyžádal nové stanovisko, ačkoliv mu tak přikázal správní orgán druhého stupně v rozhodnutí ze dne 7. 9. 2020 navazujícím na zrušovací

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí Městského soudu v Praze. Správní orgán prvního stupně dostatečně odůvodnil své rozhodnutí i bez použití stanovisek, s čímž se správní orgán druhého stupně v odvolacím řízení spokojil a doplnil, že vyžadování stanovisek by bylo neúčelné, neefektivní a nevhodné.

57. S názorem správních orgánů soud souhlasí. Žalobcová námitka, že pro neupřesnění posudků má být zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je čistě formální. Žalobce věcně netvrdí, jakým způsobem by toto neupřesnění mělo zasáhnout do jeho práv. Nepoužití stanovisek v napadených správních řízeních žalobce nijak neochuzuje o procesní ani jiná práva. Žalobce se mohl ke všem důvodům rozhodnutí řádně vyjádřit i bez použití stanovisek.
58. Dále ve zrušujícím rozsudku Městský soud v Praze správním orgánům vytkl, že
 - 1) správní orgány konstatovaly, že příplatek náleží pouze veliteli vojenského útvaru, aniž by uvedly, z jakého důvodu neplatí celý výčet uvedený v § 68e zákona o vojácích, z něhož je zřejmé, že příplatek náleží také osobám v pozici náčelník vojenského zařízení;
 - 2) se správní orgány musí zabývat otázkou, zda žalobce nezastává jinou funkci, než kterou správní orgány hodnotily (velitel vojenského útvaru) a která by podmínky pro přiznání příplatku naplňovala;
 - 3) se musí zabývat otázkou, zda lze Centrum zdravotních služeb Bechyně považovat za vojenské zařízení a zda žalobce byl v postavení náčelníka tohoto vojenského zařízení a zda z tohoto titulu měl nárok na příplatek.
59. Všemi těmito výtkami se správní orgány zabývaly a ve svých odůvodněních pochybení napravily.
60. Správní orgán prvního stupně se hned v úvodu svého rozhodnutí zabývá tím, zda žalobce nebyl v postavení jakékoliv osoby, které náleží příplatek podle § 68e zákona o vojácích, a poté se zabýval zejména jeho postavením náčelníka Centra zdravotních služeb Bechyně. Dále orgán prvního stupně vyslovil odůvodněný názor, že Centrum zdravotních služeb Bechyně nelze považovat za vojenské zařízení a vysvětlil, proč příplatek náleží pouze vedoucím organizačních celků, a nikoliv vedoucím organizačních prvků, kterým je žalobce.
61. Celkově jsou napadená rozhodnutí odůvodněna o poznání kvalitněji, než tomu bylo v řízeních předcházejících rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2020, nepomíjí žádné odvolací námitky, a nelze je proto prohlásit za nepřezkoumatelná.

V.B. Nárok náčelníků center zdravotních služeb na příplatek za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích z povolání

62. Následně se soud může přesunout k jádru řešené otázky v tomto řízení, tedy zda má žalobce coby náčelník Centra zdravotních služeb Bechyně nárok na příplatek za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích.
63. V době podání žalobcovy žádosti o příplatek (11. 10. 2016) zněl § 68e zákon o vojácích následovně: „*Veliteli vojenského útvaru, vojenského záchranného útvaru, náčelníkovi, vedoucímu nebo řediteli vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu a řediteli nebo veliteli organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství, který je ministrem zmocněn k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky, sestavování ekonomického výkazu*

o vyčleněných a použitých finančních prostředcích a personálních a majetkových zdrojích, náleží příplatek až do výše 15 % služebního tarifu stanoveného v § 68 odst. 2. Příplatek se zaokrouhluje na celé desetikoruny směrem nahoru.“

64. Toto ustanovení bylo s účinností od 1. 10. 2017 novelizováno zákonem č. 263/2017 Sb., který v ustanovení zrušil tučně zvýrazněné části. Slova *vojenského záchranného útvaru* se zrušila proto, že se tyto útvary zrušily, navíc nejsou předmětem tohoto řízení, takže pro toto rozhodnutí nejsou podstatná. Nicméně vyloučení pasáže začínající slovy „*který je ministrem zmocněn...*“ jsou pro posouzení této žaloby stěžejní.
65. Důvodová zpráva k tomuto novelizujícímu zákonu č. 263/2017 Sb. říká, že „*[p]ůvodním cílem dosavadní úpravy bylo finančně zvýhodnit vojáky, kteří mají jedinečné postavení velitele vojenského útvaru, velitele nebo ředitele či náčelníka vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu a ředitele nebo velitele organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství, co se týče kompletní odpovědnosti za celkový chod řízeného subjektu*“. Poté důvodová zpráva uvádí důvody, proč novela ruší část ustanovení: „*[v] praxi ale byly zaregistrovány případy žádostí vojáků, kteří se domáhali přiznání nároku na tento příplatek z důvodu, že jsou ministrem obrany zmocněni k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky, ale nejsou odpovědni za celkový chod organizačního celku. Tato snaha rozšiřování okruhu osob, které by měly na příplatek nárok, by narušovala původní záměr zrušit dříve existující příplatek za vedení, na který měli nárok všichni vojáci s podřízenými na všech úrovních řízení, jeho faktickým nahrazením tímto příplatkem. Návrh tak směřuje k udržení původního záměru, kdy se bude vztahovat nadále pouze na cca 80 velitelů, kteří stojí v čele samostatných organizačních celků ozbrojených sil. V ustanovení § 68e zákona o vojácích z povolání se navrhuje upravit podmínky nároku na příplatek za zvýšenou odpovědnost tak, aby byl vyloučen sporný výklad tohoto ustanovení.*“
66. Důvodová zpráva tak odhaluje nejen budoucí, ale i minulý záměr zákonodárce a myšlenkové pozadí tohoto ustanovení. Již původním záměrem zákonodárce bylo přiznat příplatek pouze osobám stojícím v čele samostatných řídicích celků. Na příplatek tak již před novelou neměly nárok osoby, které jsou pouze ministrem zmocněny k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky. Novela pouze řeší sporný výklad ustanovení.
67. Podobné závěry uvádí i komentářová literatura: „*Mylně byl tento příplatek vnímán jako kompenzace za hospodaření s veřejnými prostředky v roli tzv. příkazce operace podle zákona o finanční kontrole (mnoho vojáků na vedoucích/velitelských služebních místech je ministrem obrany zmocněno k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky*“ (SKORUŠA, Leopold. *Zákon o vojácích z povolání: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN 978-80-7552-929-9, s. 170).
68. Žalobce svou původní žádost o příplatek z 11. 10. 2016 odůvodnil tím, že je podle § 68e zákona o vojácích ministrem zmocněn k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky, že opakovaně provádí sestavování ekonomického výkazu o vyčleněných a použitých finančních prostředcích a personálních a majetkových zdrojích. Žalobce je tak přesně příkladem toho, proč se § 68e zákona o vojácích novelizoval. Samotný zákonodárcův záměr je v rozporu s žalobcovým nárokem na příplatek.
69. Důvodová zpráva v uvedené citaci zmiňuje, že již původní záměr zákonodárce byl přiznávat příplatek pouze osobám stojícím v čele samostatných organizačních celků. S tím je v souladu i rozkaz ministra obrany č. 14/2016, na který sám žalobce odkazuje a argumentuje, že centra zdravotních služeb jsou organizačními celky podle tohoto rozkazu, takže jejich vedoucím (včetně žalobce) náleží příplatek podle čl. 6 rozkazu ve spojení v s § 68e zákona o vojácích.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

K tomu žalobce tvrdí, že podle čl. 1 rozkazu jsou služebními orgány vedoucí organizačních celků resortu Ministerstva obrany, které jsou uvedeny v příloze 1 tohoto rozkazu. V příloze č. 1 je pak v čl. 1 písm. r) výslovně uveden jako samostatný služební orgán náčelník centra zdravotních služeb Bechyně Agentury vojenského zdravotnictví, jímž je právě žalobce.

70. Tento názor žalobce není správný. Čl. 1 rozkazu ministra obrany č. 14/2016 stanoví, že služebními orgány v tam vyjmenovaných případech jsou vedoucí organizačních celků resortu Ministerstva obrany, není-li dále stanoveno jinak. A jinak je právě stanoveno v příloze č. 1 rozkazu. Navíc novelizací tohoto rozkazu s účinností od 24. 8. 2019 se text v čl. 1 změnil tak, že nově říká: „*není-li v příloze č. 1 stanoveno jinak*“. Tato novela je stejně jako v případě novely zákona o vojácích novelou usnadňující výklad.
71. Čl. 1 tohoto rozkazu tak rozlišuje jako služební orgány na jedné straně *vedoucí organizačních celků* a na druhé straně mj. *náčelníky zdravotních zařízení* uvedené v příloze č. 1. Sám žalobce poukazuje na to, že jazykový výklad je doktrínou i praxí vnímán jako primární. V tomto případě lze použít jedno z dílčích pravidel jazykového výkladu – zákaz synonymického výkladu (jsou-li v textu právního předpisu různé výrazy, mají různé významy). Proto výraz *vedoucí organizačních celků* a výraz *náčelník Centra zdravotních služeb Bechyně*, které jsou součástí jednoho ustanovení, jsou výrazy s různým významem. Náčelník centra zdravotních služeb tak není vedoucím organizační jednotky, kdyby jím byl, nebyl by samostatně výslovně uveden v příloze č. 1. K tomuto závěru došli i správní orgány v napadených rozhodnutích.
72. Neoprávněnost žalobcova nároku na příplatek vyplývá i z čl. 6 rozkazu ministra obrany č. 14/2016. Tento článek v odst. 1 písm. b) stanoví, že příplatek za zvýšenou odpovědnost náleží vojákově z povolání, je-li vedoucím organizačního celku zařazeného do II. kategorie. Výčet II. kategorie je uveden v příloze č. 6 tohoto rozkazu, kde je v odst. 2 písm. u) uvedena Agentura vojenského zdravotnictví, Centrum zdravotních služeb Bechyně ve výčtu uvedeno není.
73. Z podaného výkladu tak vyplývá, že Centrum zdravotních služeb Bechyně není jedním z organizačních celků, jejichž velitelé jsou oprávněni čerpat příspěvek za zvýšenou odpovědnost, a zároveň náčelník Centra zdravotních služeb Bechyně není ani uveden ve výčtu osob oprávněných k tomuto příplatku. K tomuto závěru rovněž došli správní orgány ve svých rozhodnutích.
74. Případná není ani žalobcova námitka, že ze zprávy o výsledcích objasňování škody (EKŠ č. 1968480501915) ze dne 3. 8. 2020, č. j. MO 224719/2020-684800, plyne, že pplk. MUDr. X, náčelník Centra zdravotních služeb Praha (tedy osoba ve stejném postavení jako žalobce), je vedoucím organizačního celku. Sama zpráva ve svém textu, říká, že pplk. MUDr. X rozhodl jako služební orgán o výši stabilizačního příspěvku podle čl. 1 rozkazu ministra obrany č. 14/2016. Soud se ztotožňuje s námitkou žalovaného, že zpráva určuje správně jako služební orgán ve věci stabilizačního příspěvku X coby náčelníka Centra zdravotních služeb Praha podle čl. 1 odst. 1 písm. e) uvedeného rozkazu, nicméně postavení X jako služebního orgánu neplyne z jeho postavení jako vedoucího organizační složky, ale z přílohy č. 1, kde je náčelník Centra zdravotních služeb Praha výslovně uveden v odst. 1 písm. p).
75. Ohledně dalšího rozkazu ministra obrany má žalobce pravdu v tom, že rozkaz ministra obrany č. 22/2017, kterým argumentuje žalovaný, nevyjasňuje definici vojenského zařízení. Nicméně i tento rozkaz podporuje závěr, že Centrum zdravotních služeb Bechyně není organizačním celkem, takže jeho náčelník nemá právo na příplatek za zvýšenou odpovědnost. Zde se lze plně ztotožnit s odůvodněním žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

76. Organizační řád Ministerstva obrany č. 61/2019 ve svém čl. 1 odst. 3 písm. j) stanoví, že organizačním celkem rezortu Ministerstva obrany se rozumí organizační celek rezortu Ministerstva obrany ve smyslu rozkazu ministra obrany č. 22/2017. Čl. 1 odst. 2 tohoto rozkazu stanoví, že se organizačními celky rozumějí mj. vojenské útvary a vojenská zařízení Armády České republiky. Zároveň podle čl. 4 odst. 1 tohoto rozkazu tvoří organizační strukturu organizačního celku jeho organizační prvky, jejichž postavení upřesňuje čl. 6 odst. 3, který stanoví, že organizační prvky organizačního celku mají zpravidla postavení mj. centra. A Centrum zdravotních služeb Bechyně je právě organizačním prvkem organizačního celku (Agentury vojenského zdravotnictví) v postavení centra. Nadto lze uvést, že podle čl. 6 se postavení organizačních celků vyjadřuje jejich začleněním do organizačních stupňů, jejichž číselník je uveden v příloze. Tato příloha označuje pod číslem 31 za organizační celek pouze Agenturu vojenského zdravotnictví, nikde však neuvádí jako organizační celek Centrum zdravotních služeb Bechyně. Navíc čl. 16 stanoví, že pro řízení odborných činností se může zřizovat organizační prvek centrum, v jehož velení se zpravidla plánuje náčelník, a „u centra zdravotních služeb Agentury vojenského zdravotnictví se navíc plánuje vrchní sestra centra“. Takže i sám tento předpis označuje centra zdravotních služeb za organizační prvky organizačních celků.
77. Tento rozkaz je dalším pramenem, ze kterého plyne, že Centrum zdravotních služeb Bechyně není organizačním celkem, jeho náčelník tak podle čl. 6 rozkazu ministra obrany č. 14/2016 nemá nárok na příplatek za zvýšenou odpovědnost.
78. Tento závěr nemůže zvrátit ani žalobcova polemika s § 13 zákona o ozbrojených silách, podle něhož se armáda člení na vojenské útvary a vojenská zařízení, které se mohou slučovat do větších organizačních celků. Žalobcovy závěry, že těmi vojenskými zařízeními jsou jednotlivá zdravotní centra a tím větším celkem je Agentura vojenského zdravotnictví, není nijak podrobně ani přesvědčivě odůvodněn. Výše soud dospěl k závěru, že Centrum zdravotních služeb Bechyně je organizačním prvkem organizačního celku a příspěvek za zvýšenou odpovědnost náleží pouze vedoucímu organizačního celku.
79. Žalobcovy odkazy na webové stránky Ministerstva obrany, které mají prokazovat samostatnost Centra zdravotních služeb Bechyně a jeho postavení jako vojenského zařízení na posouzení věci rovněž nemají vliv, neboť webové stránky ministerstva pouze stručně popisují centra zdravotních služeb, pokud jde o jejich úlohu a činnost, avšak nijak z webových stránek nevyplývá, že jsou centra zdravotních služeb vojenskými zařízeními. Tyto závěry neprokazují ani žalobcovy odkazy na to, že centra zdravotních služeb mají vlastní zdravotnické akreditace od Ministerstva zdravotnictví.

V.C. Identifikační znaky označující žalobce za náčelníka vojenského zařízení a Centrum zdravotních služeb Bechyně za vojenské zařízení

80. Soud neshledal důvodnou ani žalobcovu námitku, že jeho postavení coby vedoucího vojenského zařízení prokazují razítka s označením „Vojenské zařízení 6848 EÚP“, „Vojenské zařízení 6848 Bechyně -03-“ a oslovení či podpis „Náčelník VZ 6848 Bechyně“. Tato razítka, podpis a oslovení jsou pouze vnější formální znaky identifikující žalobce. Identifikační znak není způsobilý založit subjektu veřejné subjektivní právo. Postavení žalobce je odvozeno od předpisů, s nimiž se soud vypořádal v předchozí části.
81. Označení žalobce za náčelníka vojenského zařízení a Centra zdravotních služeb za vojenské zařízení Bechyně vysvětluje žalovaný věrohodně tím, že dlouhou dobu skutečně existoval samostatný organizační celek Spádové vojenské zařízení Bechyně, které se jako označení Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vžilo do paměti a někteří toto označení používají dodnes, ačkoliv už od reorganizačních změn provedených v roce 2013 není aktuální. Stejně věrohodně působí i vysvětlení žalovaného ohledně označení Centra zdravotních služeb Bechyně za *vojenské zařízení* na razítku. Centrum zdravotních služeb Bechyně je pouze organizačním prvkem vojenského zařízení Agentury vojenského zdravotnictví, pro zjednodušení je na razítku uvedeno ono vojenské zařízení i s číselným označením, za což je následně jen pro ujasnění místa připojena dislokace „Bechyně“.

82. Na výše uvedeném závěru soudu nemůže nic změnit ani žalobcovo tvrzení, že oprávněnost těchto označení potvrdila i finanční kontrola (protokol o kontrolních zjištěních řídící finanční kontroly ze dne 20. 9. 2018, č. j. MO 224936/2018-684800, opatřen kódem MOCRX00SGYD7), která neshledala nedostatky na listinách, jež obsahují tato označení. Předmětem finanční kontroly není oprávněnost užití těchto identifikačních znaků, ale řádné hospodaření a už vůbec neexistuje spojitost mezi závěry finanční kontroly a oprávnění vedoucího kontrolovaného subjektu čerpat příplatek za zvýšenou odpovědnost.
83. Se všemi těmito námitkami se správní orgány ve svých rozhodnutích vypořádaly a soud se s jejich závěry ztotožňuje.

V.C. Námitka, že žalobce splňuje podmínky pro přiznání příspěvku za zvýšenou odpovědnost z pozice velitele organizačního útvaru Ministerstva obrany

84. V závěru žaloby žalobce tvrdí, že má nárok na příspěvek za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích nejen z pozice náčelníka vojenského zařízení, ale i z pozice velitele organizačního útvaru.
85. Žalobce však k tomuto závěru nepředkládá žádné důkazy ani žádné přesvědčivé zdůvodnění a jeho úvahy jsou čistě hypotetické. Správní orgány se s možnou pozicí žalobce jako velitele organizačního útvaru ministerstva vypořádaly ve svých rozhodnutích. Na tom nic nemění ani žalobcova polemika s právním charakterem a postavením Armády ČR, která podle žalobce není vyjasněna ani zákonem, ani judikaturou. Úloha soudu při posouzení žaloby proti rozhodnutí správního orgánu není založena na tom, že by měl soud domýšlet neúplné a hypotetické závěry žalobce, které nejsou řádně odůvodněny.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

86. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že náčelník Centra zdravotních služeb Bechyně nemá nárok na příplatek za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích z povolání.
87. Aby žalobci tento příplatek náležel, musel by být vedoucím organizačního celku rezortu Ministerstva obrany. Organizačním celkem je však v souladu s rozkazy ministra obrany Agentura vojenského zdravotnictví, jejíž součástí je Centrum zdravotních služeb Bechyně coby podřízený organizační prvek.
88. Soud neshledal důvodnými žalobcovy námitky, že jsou napadená rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná, že správní orgány ignorovaly žalobcovu argumentaci a že nerespektovaly závazné pokyny Městského soudu v Praze z předchozího zrušujícího rozhodnutí.

89. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný a soud ani neshledal žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a pro kterou by bylo potřeba napadené rozhodnutí zrušit, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
90. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Právo na náhradu nákladů proto nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. ledna 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu